

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 561/2022-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **GULDAN, spol. s r. o.**, Hlavná 69, Bernolákovo, IČO 35 738 774, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Jozef Holič s. r. o., Poľovnícka 4, Bernolákovo, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Jozef Holič, proti postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v bližšie neoznačenom konaní takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 16. septembra 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v bližšie neoznačenom konaní (ďalej len „napadnuté konanie“). Navrhuje, aby ústavný súd prikázal najvyššiemu súdu rozhodnúť o dovolaní bez zbytočných prietáhov, priznal jej primerané finančné zadosťučinenie 5 000 eur a náhradu trov konania 500 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a vyžiadaného spisu Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 23 Cb 249/2015 vyplýva, že sťažovateľka v procesnom postavení žalovanej bola stranou konania o zaplatenie peňažného plnenia s príslušenstvom vedeného okresným súdom pod sp. zn. 23 Cb 249/2015. Okresný súd rozhodol vo veci samej rozsudkom č. k. 23 Cb 249/2015-143 zo 16. januára 2017. Po podaní odvolania Krajský súd v Bratislave

rozsudkom č. k. 4 Cob 76/2017-206 z 19. júla 2018 potvrdil rozsudok okresného súdu, ktorý v spojení s odvolacím rozsudkom nadobudol právoplatnosť 22. októbra 2018.

3. Sťažovateľka elektronicky doručila okresnému súdu 21. decembra 2018 dovolanie proti právoplatnému rozsudku odvolacieho súdu. Po zaplatení súdneho poplatku za dovolanie a realizácii procesných úkonov okresný súd predložil vec 11. septembra 2019 na rozhodnutie dovolaciemu súdu. Bola pridelená spisová značka 5 Obdo 68/2019. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vrátil vec 18. februára 2020 bez rozhodnutia o dovolaní okresnému súdu z dôvodu potreby odstránenia zrejmej nesprávnosti v hlavičke napadnutého rozsudku odvolacieho súdu. Spis bol predložený 5. marca 2020 odvolaciemu súdu, ktorý opravným uznesením č. k. 4 Cob 76/2017-285 z 9. marca 2020 odstránil zrejmu nesprávnosť a spis vrátil 8. apríla 2020 okresnému súdu. Následne súd prvej inštancie 4. mája 2020 opätovne predložil vec najvyššiemu súdu na rozhodnutie o dovolaní.

4. Najvyšší súd zaevidoval vec pod sp. zn. 5 Obdo 23/2020 a podaním z 8. júna 2020 ju vrátil okresnému súdu z dôvodu, že dovolanie nebolo podpísané platným kvalifikovaným elektronickým podpisom, preto nemožno toto podanie vo veci samej považovať za podanie urobené v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu, ale ide o elektronické podanie bez autorizácie, ktoré je potrebné v zmysle § 125 ods. 2 Civilného sporového poriadku dodatočne doručiť súdu v lehote 10 dní v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe s autorizáciou. Vzhľadom na to, že v predloženej veci nebolo dovolanie dodatočne doručené súdu v listinnej ani v elektronickej podobe s autorizáciou, na toto podanie súd neprihliada a na dodatočné doručenie ani nevyzýva. Dovolací súd uviedol, že predloženie spisu považuje za nedôvodné, keďže obsah spisu nenasvedčuje tomu, že by sa v ňom nachádzalo dovolanie, na ktoré by sa malo prihliadať a o ktorom by mal najvyšší súd rozhodnúť. Spis bude možné predložiť najvyššiemu súdu až vtedy, keď sa v ňom bude nachádzať podanie, na ktoré súd prihliada.

5. Následne okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Cb 249/2015 rozhodoval o náhrade trov konania, trovách štátu a vrátení súdneho poplatku za dovolanie.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka argumentuje, že v napadnutom konaní nie je ku dňu podania ústavnej sťažnosti rozhodnuté o podanom dovolaní, pričom dĺžka dovolacieho konania je neprimeraná a nezlučiteľná so základnými právami podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa čl. 38 ods. 2 listiny a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľka namieta.

7. Sťažovateľka uvádza, že najvyšší súd v jej právnej veci nekonal ani nevrátil vec súdu prvej inštancie, aby odstránil závalu podania, a začaté dovolacie konanie dosiaľ neskončil, vzal len na vedomie, že podané dovolanie nebolo podpísané.

8. Sťažovateľka poukazuje na to, že k jej sťažnosti z 1. septembra 2022 je pripojená fotokópia poštovej doručenky, z ktorej vyplýva, že dovolanie bolo 19. decembra 2018 podané aj v listinnej podobe, súd prvej inštancie však dovolanie v listinnej podobe najvyššiemu súdu nezaslal.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Sťažovateľka namieta, že postupom najvyššieho súdu v bližšie neoznačenom dovolacom konaní došlo k porušeniu jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

10. Napriek tomu, že sťažovateľka neoznačila dovolacie konanie, v ktorom podľa jej názoru dochádza k priet'ahom v konaní, v záujme poskytnutia materiálnej ochrany označeným právam sťažovateľky si ústavný súd v súvislosti s prípravou predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti vyžiadaval od okresného súdu príslušný spis, z ktorého čerpal informácie o skutkovom stave a priebehu konania v právnej veci sťažovateľky uvedené v I. časti tohto uznesenia.

11. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 102/05, II. ÚS 387/06) sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie tohto základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade najvyšším súdom) ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď ústavná sťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva postupom označeného súdu, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

12. V nadväznosti na uvedený právny názor ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že jednou zo základných pojmových náležitostí ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcej zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že ústavná sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06).

13. Z vyžiadaného spisového materiálu ústavný súd zistil, že najvyšší súd prípisom z 8. júna 2020 vrátil vec okresnému súdu z dôvodu, že dovolanie nebolo podpísané platným kvalifikovaným elektronickým podpisom s konštatovaním, že nemožno toto podanie vo veci samej považovať za podanie urobené v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu, ale ide o elektronické podanie bez autorizácie, ktoré je potrebné v zmysle § 125 ods. 2 Civilného sporového poriadku dodatočne doručiť súdu v lehote 10 dní v listinnej podobe alebo v elektronickej

podobe s autorizáciou. Dovolací súd uviedol: „Vzhľadom k tomu, že v predloženej veci nebolo dovolanie dodatočne doručené súdu v listinnej ani v elektronickej podobe s autorizáciou, na toto podanie súd neprihliada a na dodatočné doručenie ani nevyzýva... predloženie spisu považuje za nedôvodné, keďže obsah spisu nenasvedčuje tomu, že by sa v ňom nachádzalo dovolanie, na ktoré by sa malo prihliadať a o ktorom by mal najvyšší súd rozhodnúť. Spis bude možné predložiť najvyššiemu súdu až vtedy, keď sa v ňom bude nachádzať podanie, na ktoré súd prihliada.“

14. Ústavný súd konštatuje, že zo strany najvyššieho súdu (ktorý sťažovateľka označila ako výlučného porušovateľa) nemôže v čase doručenia ústavnej sťažnosti dochádzať k porušovaniu označených základných práv sťažovateľky podľa ústavy, listiny a práva podľa dohovoru, keďže obsah spisu nenasvedčuje tomu, že by sa v ňom nachádzalo kvalifikované dovolanie, o ktorom by mohol a mal rozhodnúť dovolací súd.

15. Ústavná sťažnosť sťažovateľky v posudzovanom prípade nesmeruje proti aktuálnemu a trvajúcej zásahu najvyššieho súdu do jej označených práv, preto ju ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

16. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších návrhoch sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. novembra 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu